

Cicle: Blanc sota negre

Treballs des de l'imperceptible / 4

Antònia del Río

Esporgats

1.07–14.09.2014

ANTÒNIA
DEL RÍO

SANTAMÒNICA

Blanc sota negre

Treballs des de l'imperceptible

La pàgina en blanc ha estat un dels grans motius del discurs androcèntric de la creació que ha nodrit l'imaginari romàntic i el de la modernitat artística. Sota l'amenaça del no-res i del buit, el blanc fou una metàfora tant de l'esterilitat com de l'autonomia creativa. Com a tal, empenyia la subjectivitat moderna al desig de conquesta: a posar negre sobre blanc, esprimer la visualitat com a eix vertebrador de l'acció artística original.

L'obra d'algunes dones artistes, un cop desplaçades d'aquest imaginari de creació, ha indagat altres imatges del blanc. Ni el fan complementari del negre ni en reverteixen els termes —blanc i negre, blanc *sobre* negre—, sinó que en fan una invenció simbòlica de gran potencial polític: blanc sota negre.

Així ho suggeria la curadora Catherine De Zegher quan, el 1996, va titular “The Blank in the Page” [“El buit/El blanc a la pàgina”] un dels quatre apartats de l'exposició *Inside the Visible*. An

Elliptical Traverse of 20th Century Art: in, of, and From the Feminine.

El blanc que desplegava De Zegher, a través d'obres i processos creatius que incorporen l'el·lipsi, els marges, els silencis, els buits, l'errada, el dubte, la indecisió, el balbuceig, l'incís, les discontinuïtats, les absències..., provava que hi ha una via per llegir la pràctica artística del segle xx i xxi que no té necessitat de confrontar-se amb les antinòmies per ser.

Formes d'aquest blanc s'esbossen en les fotografies-performances d'Helena Almeida, on l'artista se situa *darrere* del suport pictòric; en les estructures de xarxes tridimensionals de Gego; o les performances de Lili Dujourie als anys 70, on veiem l'artista nua sobre un llit de llençols blancs recordant les postures femenines en quadres cèlebres de la Història de l'art. També altres artistes han cercat maneres de fer sentir aquest blanc que, sovint, roman imperceptible, inaudible, com en el dibuix-performance sobre paper que Elena del Rivero va transformar en draps de cuina de grans proporcions, o en la trama que hi ha al dessota de totes les pintures d'Agnes Martin.

Patricia Bickers, en referència a les pintures-instal·lacions dels anys 80 d'Avis Newman, escrivia que: "De fet, la tela no està mai buida ni tampoc el blanc; no hi ha un territori verge. És la

consciència de tot el que la tela representa allò de què l'artista es fa càrrec.”

En aquest sentit, Marina Garcés, evocant *La invenció del quotidià* de Michel de Certeau, més enllà de pensar la pàgina blanca com el paradigma del projecte d'autonomia moderna, hi situa l'espai revolucionari: alhora el del naixement i el de la política. Pensant en aquest mateix espai Annarosa Butarelli escriu sobre la “tabula rasa” entesa com un tall, un moviment radical i polític que permet “fer profitosa l'absència”.

És aquest espai de creació i de política el que aquest cicle d'exposicions i conferències vol indagar, a partir del títol revelador d'un catàleg de Blanca Casas Brullet, *Blanc sota negre*. Treballs com els de Blanca Casas Brullet, Mar Arza, Freya Powell, Antònia del Río, Isabel Banal i Mireia Sallarès esbossen nous espais per pensar, com deia Alejandra Riera, sense garanties, una ampliació dels camps disponibles de la visió i del fer.

Assumpta Bassas i Joana Masó

Antònia del Río (Capdepera, Mallorca, 1983) viu i treballa a Barcelona. Llicenciada en Belles Arts i màster en Produccions artístiques i recerca per la Universitat de Barcelona, el seu treball s'ha exposat en diversos espais i seleccionat en convocatòries com Can Felipa Arts Visuals, Centre d'Art Tecla Sala, Capella de Sant Roc de Valls, Biennal de Valls o el Museu d'art modern i contemporani Es Baluard, entre d'altres.

El 2010 va ser l'artista seleccionada al projecte *Triangle* del Consell de Mallorca i va rebre la beca de producció de la Fundació Suñol en col·laboració amb el postgrau en Art i contextos intermèdia (master PAIR), per realitzar el projecte *Xiu-xius en blanc. La biblioteca absent*, Nivell Zero Fundació Suñol (2011).

Compagina la seva tasca creativa treballant amb Experimentem amb l'ART com a responsable de la programació i la residència d'artistes.

Antònia del Río

“Esporgar és fer una avaluació crítica de la col·lecció a partir de criteris materials i intel·lectuals que ens permetin retirar de manera temporal o definitiva una part dels fons per tal de reorganitzar els continguts de la biblioteca i oferir un servei més bo. L’esporgada s’ha d’entendre com un procés més de la gestió de la col·lecció i, per tant, els criteris que se seguiran cal que s’incloguin en la política documental de cada centre.”¹

Als anys 60, Michel Foucault escrivia que no vivim en un espai neutre i blanc, que ni vivim, ni morim ni estimem en el rectangle d’un full de paper buit, sinó en un món que ja té sempre una superfície pautaada, una quadrícula de formes i de possibles.

Esporgats és un recorregut entre dos projectes d’Antònia del Río que comparteixen com a marc de treball aquest món heretat, observant-lo des dels marges de materials sobrants que delimiten la seva forma. D’una banda, *Xiu-xius en blanc. La biblioteca absent* (2011) instal·la parets d’estanteries difícilment perceptibles i un horitzó de lloms blancs on reposen llibres silenciats, oblidats, esdevinguts il·legibles. De l’altra, des-

1. Aurora Vall, “Esporgar, per què, com i quan”, 2006:
<http://bid.ub.edu/16vall.htm>

prés d'edicions prèvies realitzades a partir de fons bibliotecaris, la tercera realització del projecte *Esporgats* (2014) apilona una sèrie de materials sostrets a la circulació i privats de venda consistents en muntanyes de catàlegs d'artistes, d'exposicions col·lectives i pòsters de promoció cultural de reconeguts pintors catalans editats, des dels anys 90, pel Departament de Cultura i el mateix centre d'art on s'exposen.

Dins del mateix espai, la contigüitat entre les biblioteques blanques de llibres absents i la massiva acumulació de catàlegs esporgats, testimonis restants d'un capítol recent de la política cultural catalana que desapareixeran al llarg de l'exposició, és pertorbadora. No només tota biblioteca apareix com una biblioteca esporgada i tota cultura com una cultura podada, ajardinada, sinó que l'esporgament i la gestió d'aquesta desaparició semblen perseguir inequívocament el blanc com a estratègia. Esporgament i gestió busquen eclipsar-se, passar desapercebuts, tornar-se imperceptibles. Com si la mà que poda busqués alhora fer desaparèixer allò podat i la pròpia intervenció en la poda; esborrar allò esporgat i l'esporgada.

Davant la blanca neutralitat que tan sovint revesteixen les polítiques de gestió, els projectes d'Antònia del Ríó sobre la memòria dels llibres es fan seva una altra blancor. És un blanc precàriament lluent imprès sobre les parets, intermitent i xiuxiuejant, només perceptible segons els nostres

trajectes, posicions i desplaçaments dins l'espai. Aquest és potser el neguit, o el “blanc neguit” que planteja l'exposició, reprenent el fil del recent assaig de Georges Didi-Huberman, *Blancs soucis*, on ha estudiat treballs d'artistes i cineastes que fan de la intermitència i dels blancs un camp de recerca sobre la Història des de les formes precàries d'escolta i lectura, com en alguns films de Chantal Ackerman o les instal·lacions d'Esther Shalev-Gerz sobre la memòria dels supervivents dels camps de concentració: com ens hem de desplaçar per sentir el que només es murmura?

Joana Masó

Parlant-me de la seva recerca per al projecte *Esporgats*, Antònia del Río em va mostrar un text, dels que solem qualificar de tècnics, en el qual una experta en biblioteconomia explica els motius, planificació, mètodes i conseqüències del procés d'esporgat en un arxiu o biblioteca. Segons l'autora, cal esporgar quan es produeix un excés de documents que es troben en mal estat, que no tenen un valor intrínsec o no reben cap consulta des de fa temps, quan s'ha de fer un trasllat d'espais o quan hi ha un canvi d'orientació en el fons, entre d'altres. L'operació s'ha de realitzar de manera planificada i ordenada, de manera que passi a formar part de les pràctiques habituals de l'arxiu. Un cop esporgats, els documents poden ser traslladats a un magatzem o bé eliminats definitivament.

La gestió d'una col·lecció documental és descrita quasi com un exercici d'economia domèstica en el seu sentit més precís, és a dir, com la cura i manteniment que requereixen la llar o la comunitat. El terme economia domèstica ens fa pensar en una mà (femenina) assenyada, prudent i alhora ferma, que mena allò quotidià, atenent a qüestions que alguns podrien considerar menors o prosaïques (quan, en canvi, la gestió de documents exigeix una acurada avaluació dels materials segons criteris tant materials com intel·lectuals). Per altra banda, la prosa ponderada, fluida i didàctica de l'experta biblioteconomista recull en perfecta ressonància l'origen hortícol del terme "esporgar", al·lusi

a una poda selectiva de les branques d'arbres o arbustos per millorar-ne l'aspecte o el rendiment. D'alguna manera, sento que jo hauria d'escriure amb el mateix to delicat i esmolat que la nostra experta per parlar d'*Esporgats* d'Antònia del Río, sense saber si en seré capaç.

Esporgats interfereix la lògica de l'arxiu com a dispositiu del poder/saber, no pas desplegant un gran aparell crític o antagònic, sinó infiltrant-s'hi capil·larment, mitjançant la flexió dels gestos propis dels mateixos procediments de l'arxiu. El projecte accedeix als fons de documents esporgats, en fa una selecció, els identifica i els reinsereix en les dinàmiques habituals de préstec, retornant així a les nostres mans els documents “desapareguts”. Per tant, parlariem d'una acció que, en emprar els mateixos mètodes que l'objecte sota discussió (l'arxiu en aquest cas), genera un retorn reflexiu, una posada en evidència subtil i delicada de les formes de producció, reproducció, inclusió, exclusió, circulació i “desaparició” del coneixement.

Amb *Esporgats #3*, a diferència d'altres ocasions en què ha intervingut en biblioteques, Antònia del Río es capbussa en els magatzems on s'acumulen els romanents de les publicacions del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, incloent-hi les del mateix Centre d'Art Santa Mònica. Així doncs, no estariem parlant d'un arxiu tal com el solem concebre habitualment, sinó d'un magatzem de

sobralles, és a dir, dels llimbs documentals on van a parar les restes de tirada de publicacions que la institució sembla no acabar de decidir-se a destruir. Aquest canvi també reubica lleugerament les preguntes generals del projecte.

Quin accident, error de càlcul o estratègia de comunicació deliberada va generar aquest excés de material imprès? Per què s'ha conservat tot aquest temps sense que tingués cap utilitat aparent? Quin pudor desperta la destrucció de publicacions en les quals sens dubte s'han esmerçat tants diners i treball? Qui i com n'ha tingut cura? Què ens diuen aquestes piles de cartells i catàlegs sobre el clima cultural i polític de cada moment històric? On érem nosaltres llavors? Potser els vam tenir a les nostres pròpies mans o, fins i tot, encara en conservem algun a la llibreria de casa? Com podem rellegir els relats culturals i identitaris que circulen en el moment present a partir d'aquesta arqueologia documental? Quantes de les publicacions que ara fan circular aquests relats acabaran en aquell magatzem? Les retrobarà algú en el futur i, si és així, què en pensarà?

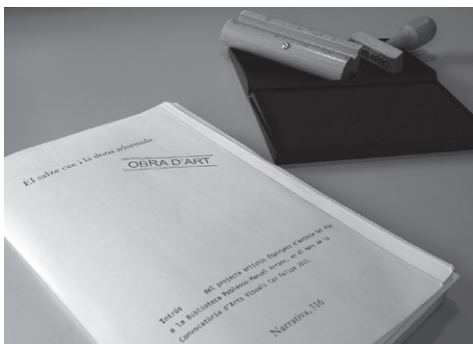
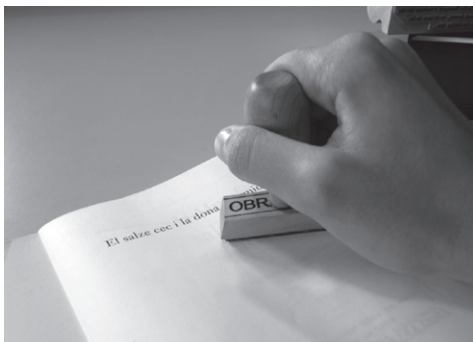
Ara, reubicats a la sala d'exposicions, aquests llibres són *revenants*, visitants d'ultratomba que vénen de nou a fer vida normal amb nosaltres, amb una aparença de familiar similitud amb el que recordàvem d'ells en el passat, però amb subtils signes (un detall de disseny, una tipografia, una capa de pols...) per on s'escola i ens colpeix

l'estranyesa. I aquests encara són els que han trobat el camí de tornada, però què ha passat amb aquells que mai no coneixerem perquè han patit una destrucció total, ja sigui accidental o deliberada? Aquests només poden (in)existir en el reflex de *Xiu-xius en blanc: la biblioteca absent*. La lluentor del dibuix blanc sobre blanc dels lloms a la paret no és prou per deixar-nos-els veure bé. No sabem quins llibres són, ni quants són. No els podem tocar. Són veritables fantasmes.

Els *revenants* es troben ara a la nostra disposició. Els fullegem perquè ens fan pensar en alguna imatge del passat, perquè ens encurioseixen o ens resulten insòlits. *Esporgats #3* ens convida a endur-nos-en un, potser perquè torni a fer la vida normal que somiava. A les biblioteques es podran demanar com si no fossin diferents de la resta de llibres, llevat del petit signe inquietant: l'ex-libris d'*Esporgats* que duen entre les seves pàgines. Una nova roda d'usos comença, i ara veig que en el llistat d'abans ens hem deixat de fer alguna pregunta: quin document prendrem i per què? Què en farem? Entrarà en una circulació activa o potser tornarà de nou als llimbs del desús?

Aida Sánchez de Serdio

Educadora, investigadora i treballadora cultural en els àmbits de la cultura visual, la pedagogia i les pràctiques artístiques col·laboratives.

***Esporgats #1*, Selecció Can Felipa Arts Visuals, Intervenció a la Biblioteca Manuel-Arranz de Poble Nou i instal·lació al C.C. Can Felipa. Acció a la biblioteca Poble Nou-Manuel Arranz: llibres esporgats, segells, tinta, impressió sobre paper. Instal·lació: impressió sobre cartolina, tinta, cinta adhesiva, arxivador.**

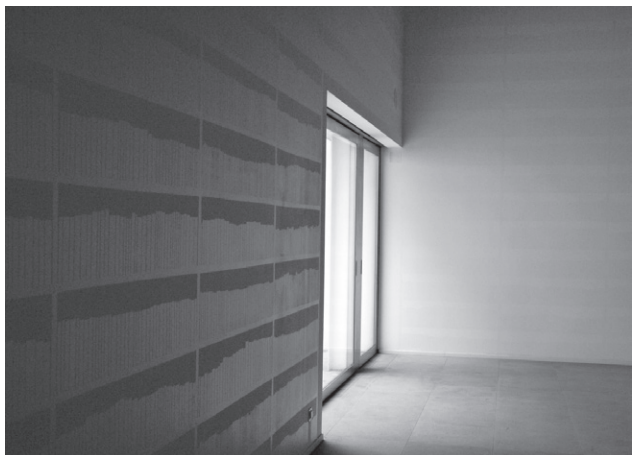
Exposició col·lectiva *Àmbits d'intrusió*, C.C. Can Felipa dels seleccionats, Barcelona. (2012)

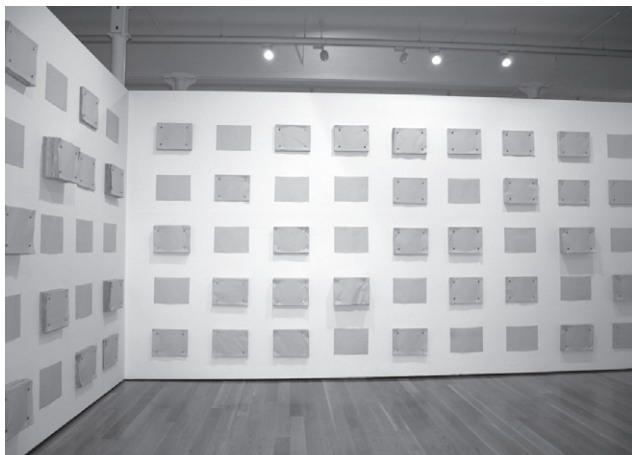
Esporgats #3, Magatzem General del Servei de Biblioteques i Patrimoni Bibliogràfic de la Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, Barcelona (2014).

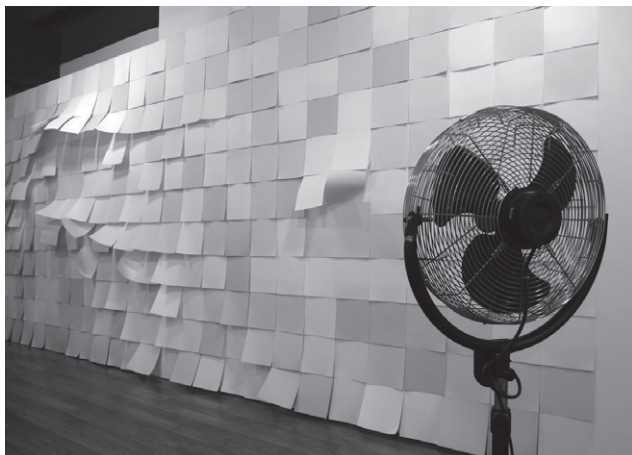
Xiu-xius en blanc. La biblioteca absent. Làtex vinílic sobre paret.
Dimensions variables. Nivell Zero de la Fundació Suñol, Barcelona
(2011).

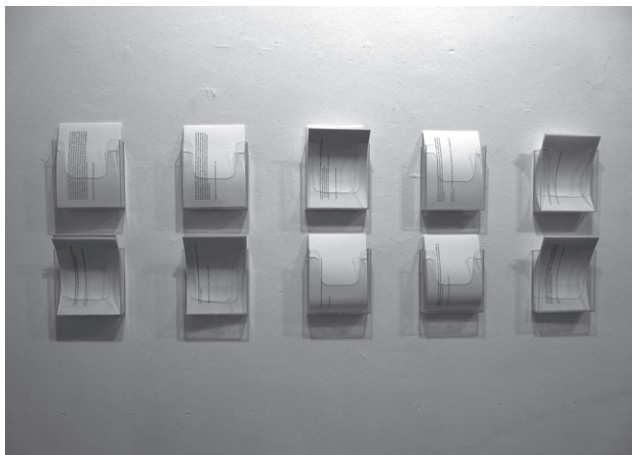

Magatzem de la memòria (2009), paper de diari en blanc, perns i embellidors de níquel. Dimensions variables. Tecla Sala, l'Hospitalet de Llobregat (2009).

Silenci, folis DinA4, ventiladors i registre sonor, sistema de sincronització mitjançant programari Arduino. Dimensions variables. *The Private Space*, Barcelona (2011).

Aliment discursiu teòric, impressions sobre paper DinA5 i portafulletons de metacrilat. 16,5 x 15,7 x 3,5 cm cada unitat. Composició variable. Galeria Sicart, Barcelona (2009, en procés).

Fragments de les converses
d'Assumpta Bassas amb Antònia del Río

D'on ve aquest interès pels llibres i per les biblioteques quan pertany a una generació que sembla més preocupada pels e-books i els arxius online, i pel coneixement a través d'internet?

L'interès pels llibres i les biblioteques ve arran de l'interès per la conservació de la memòria. Aquest interès per la memòria es va despertar per una experiència familiar. La meva àvia va emmalaltir d'Alzheimer quan era molt jove. Jo sempre m'hi havia sentit molt lligada i el fet que deixés de recordar qui era i qui érem nosaltres em va marcar molt. Tampoc no puc negar que les acumulacions d'objectes m'han fascinat sempre. És cert que avui dia tot sembla accessible, però a internet no hi és tot. Encara que hi fos, falten les eines per saber trobar el que es busca i també es pot buscar el que no se sap que existeix. Culturalment es transmeten uns coneixements, uns referents... i no uns altres. M'agrada esbrinar com passa això i trobar on s'estronegen els canals de les transmissions.

En l'escena artística es parla molt de la memòria en relació amb la guerra pel control sobre la història. A què et refereixes quan dius que la memòria és també "densitat de pensament"? Quina memòria col·lectiva t'interessa aplegar i treballar?

M'interessa la memòria domèstica, aquella que

no apareix als llibres d'història. Allò que no està sotmès a l'espectacularitat o al memorable i, si ho està, m'interessa la part experiencial d'això. A la instal·lació *Magatzem de la memòria* (2009) vaig associar la densitat de pensament als records i coneixement que adquireix una persona al llarg de la seva vida. En el cas de *Construccions* (2012) vaig jugar amb els records que tenen les persones d'un lloc (Valls) sobre un espai (la Capella de Sant Roc).

Tanmateix, a la instal·lació Silenci (2011) em sembla que parles de la memòria en relació amb el poder. Una ordre autoritària ens fa callar: “xit!” i, tot seguit, l'aire d'un ventilador s'atura i la simfonia de papers voleiant a la paret emmu-deix. Podem llegir aquesta peça en relació amb un context d'interpretació específic?

Quan vaig pensar aquesta peça no em referia tant a un esdeveniment concret, pensava més en la Història en general (sense deixar de tenir present com es gestiona la memòria històrica al nostre país). Per mi el silenci és l'aliat de l'oblit en mans dels sistemes de poder i quan és una ordre, el silenci és el mètode més eficient de la des-memòria.

Et vam demanar que presentessis de nou a Barcelona l'obra Xiu-xius en blanc. La biblioteca absent (2011) perquè hi vèiem que treballaves el silenci, l'absència i allò imperceptible

des de vessants que volem subratllar al cicle. Nosaltres vam descobrir un potencial del blanc a través de reflexions de textos de filòsofes i curadores feministes de la diferència. Quina va ser la teva font d'inspiració per obrir perceptualment i sonora una altra via de lectura en la noció d'absència?

Les meves peces neixen normalment en cadena. En aquell moment estava treballant els magatzems del coneixement. No podia deixar de parlar de les biblioteques i del paper que han tingut com a magatzem de la memòria i del coneixement del món. Les lectures que tenia entre mans van ser molt inspiradores (*L'home manuscrit* de Manuel Baixauli, *La biblioteca de noche* d'Alberto Manguel, *El libro: memoria del mundo*, un text de Glòria Picazo del 1997). La lectura és una part fonamental en el meu procés creatiu. Tot i que he de confessar que no sóc una gran lectora. Rellegeixo moltes coses i llegeixo amb plaer sols aquelles que penso que em poden ajudar en aquest procés. Amb aquesta obra cercava subratllar d'alguna manera la importància d'una mirada lenta sobre les coses: un saber mirar, saber escoltar, saber llegir. Que l'espectador/a hagués d'anar a buscar la peça. Una mirada ràpida dels *Xiu-xius en blanc*. *La biblioteca absent* fa que l'obra passi totalment desapercebuda i podria semblar un espai buit. Crec que té molta força el fet que justament aquesta buidor sigui

tan densa. Quan la perceps ja no pots deixar de veure-la i el murmuri t'envolta totalment.

Als projectes Esporgats #1 (2012) i Esporgats #2 (2014) les protagonistes eren dues biblioteques i, concretament, el mecanisme complex que tenen aquestes institucions per regular la seva col·lecció de llibres a disposició del públic. Què has descobert arran de la investigació sobre el protocol de “l’esporgament”?

Estava interessada en el coneixement que havia desaparegut al llarg de la història i em va semblar interessant aquest mecanisme. M’agradava la idea que existís una biblioteca absent formada per tots els esporgats de les biblioteques de la ciutat. Els llibres que formen una biblioteca són un possible retrat d’una societat, com ho és també allò que aquesta societat descarta. M’ha sorprès saber de la problemàtica que suscita parlar d’aquests mecanismes perquè ja se sap que les biblioteques esporguen, no? Tothom esporga: les institucions, cada persona a casa seva... els carrers van plens de llibres que la gent hi deixa amb la seguretat que algú els agafarà. El projecte *Esporgats* no és una crítica a aquests mètodes. No estic en contra del fet que s’esporgui, simplement es fa i en parlo.

A Esporgats #3, projecte nou que presentes en aquesta exposició, quin sentit té posar en circulació pública i gratuïta el fons de catàlegs

i altres publicacions editades pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya en relació amb el Centre d'Arts Santa Mònica que descansaven plàcidament al magatzem des de feia anys?

El sentit és reactivar el coneixement generat i posar en circulació aquests documents, una selecció d'aquests feta pel mateix centre. El filtre del temps ens pot fer veure quines polítiques culturals i de publicacions s'aplicaven llavors, per fer-nos pensar també quines tenim ara o quines voldríem. És cert que no implica el mateix esportar a nivell personal que quan ets una entitat pública que ha de respondre del que fa davant de la societat. Aquest cas és més complex, en sóc conscient.

La participació del públic i la plena confiança en les seves accions com a co-creadores és també un aspecte important en alguns dels teus treballs. Com has organitzat aquesta nova circulació de documents? Què suma el teu projecte a les iniciatives populars d'intercanvi de llibres que es fan d'uns anys ençà?

El públic és qui activa l'obra a través de la seva participació i experiència. De fet, l'exposició planteja un intercanvi. Les persones que vulguin prendre un document hauran de registrar quin document s'emporten: deixant el títol i explicant per quin motiu han decidit d'emportar-se'l,

aquell i no un altre. El temps dels espectadors i espectadores invertit en aquesta reflexió és per a mi d'un gran valor, ja que amb la seva participació fan possible el sentit del projecte. El que n'espero és que en facin ús. Els documents que la gent podrà emportar-se a *Esporgats #3* formen part d'un fons concret que determina el significat i el valor d'un grup de documents. És important que els i les participants prenguin consciència d'aquest marc de sentit. De fet, trobaran el llistat del fons general esporgat encartat a l'interior del llibre, encapçalat amb l'ex-libris que he creat específicament per aquesta acció com a segell. També m'agrada la idea de dilatar l'experiència més enllà de l'exposició. En el cas de l'obra *Aliment discursiu teòric* (obra en procés des de 2009), el públic pot emportar-se fragments de cites textuais. Imagino que aquesta cita és un pensament latent que s'activa amb el retrobament fortuït. Per exemple, un dia qualsevol fent neteja de papers o calaixos retrobes aquesta cita.

Des de fa 4 anys formes part de l'equip responsable del projecte Experimentem amb l'ART (EART) amb seu a Gràcia. Com vius la teva dedicació a la creació d'obra personal i la teva vocació i treball en l'educació artística?

Per mi té molt de sentit que es compaginin. Crec que es nodreixen mútuament. El fet de treballar a Experimentem amb l'ART em fa estar pendent

de l'escena artística i educativa i puc conèixer el funcionament des de dins. EART ha estat una escola per a mi en molts sentits. Vaig començar fent visites, col·laborant en dissenys de projectes i ara des de la coordinació de la residència d'artistes i la programació. Això m'ha permès conèixer l'associació des de diferents perspectives i m'aporta riquesa al treball que faig.

Programació exposicions

Cicle Blanc sota negre

Treballs des de l'imperceptible

Blanca Casas Brullet

28 de gener – 2 de març 2014

Mar Arza

11 de març – 20 d'abril 2014

Freya Powell

7 de maig – 22 de juny 2014

Antònia del Río

1 de juliol – 14 de setembre 2014

Isabel Banal

23 de setembre – 16 de novembre 2014

Mireia Sallarès

25 de novembre 2014 – 11 de gener 2015

Activitats

Dimarts 1 de juliol, 19h

Inauguració

Dissabte 5 de juliol, 11h

Visita guiada amb l'artista

Dimarts 15 de juliol, 11-18h

Taller Entremestres amb l'artista

Inscripció gratuïta del 25 de juny al 12 de juliol a través de l'adreça electrònica entremestres@gmail.com

Places limitades:
grup de 25 persones.

Més informació a: <http://entremestres.blogspot.com.es>

Dimarts 22 de juliol, 19h

Taula rodona amb Carme Fenoll, Cap del Servei de Biblioteques, Generalitat de Catalunya; **Antònia del Río**, artista; i **Joana Masó**, comissària del cicle **Blanc sota negre**.

Curs els Juliols UB

Blanc sota negre.
Desplegant el sentit polític del blanc en la creació femenina.

Dates: 14-18 de juliol, de 9:30-14h

Amb la participació de: Imma Merino, professora d'Història del cinema, Universitat de Girona; Georgina Rabassó, investigadora del Seminari Filosofia i Gènere, Universitat de Barcelona; Marina Garcés, filòsofa i professora de filosofia, Universitat de Saragossa; i de les artistes i comissàries del cicle. Diàleg en finalitzar les sessions.

Curs de 20 hores amb reconeixement acadèmic (2 crèdits)

Edifici Històric de la UB, Barcelona

Matrícula i inscripcions
www.ub.edu/juliols

Blanc sota negre. Treballs des de l'imperceptible

és un programa d'exposicions i conferències a cura d'Assumpta Bassas i Joana Masó.

Amb la col·laboració de Maria José González i Montse Romaní.

Cicle Corrent altern és un conjunt de trobades, ressonàncies i desbordaments, vinculats a les exposicions, que s'aniran difonent al llarg de la programació.

Cicle Entremestres: Tallers d'artistes visuals i professores és una programació conduïda per les artistes participants i dirigida a docents.

Amb la col·laboració de:

Centre dona i literatura

Càtedra UNESCO "Dones, desenvolupament i cultures"
de la Universitat de Barcelona

DUODA Centre de recerca de dones, UB

IFB – Institut Francès de Barcelona

Xarxa de Biblioteques de la Generalitat de Catalunya

Consorci de Biblioteques de Barcelona

Els Juliols, UB

La Bonne – Centre de cultura de dones Francesca Bonnemaison

Agraïments:

Amics, amigues i estudiants que han col·laborat en la manipulació del fons d'Esporgats #3.

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona

T 935 671 110

www.artssantamonica.cat

Entrada Lliure

De dimarts a dissabtes d'11 h a 21 h

Diumenges i festius d'11 h a 17 h

Dilluns tancat

D.L.: B15233-2014 © De les imatges i el textos, les autores. Disseny gràfic: Eumo.de

Patrocina

1714 / 2014

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

SANTAMÒNICA